

Hồi 35

Quý Cốc Nhị Yêu

Au Dương Siêu trông thấy Vưu Thất bị nội thương, không thể nào cứu chữa được nữa, lúc ấy chàng mới biết mình đã quá lỗ mãng, liền bụng bảo dạ rằng:

"Ta với y không có thù hằn gì cả, sao ta lại hạ độc thủ tấn công y như thế?"

Vì vậy chàng liền tiến lên, khê nói với Vưu Thất rằng:

- Khỏi cần phải tức giận. Mau chỉ công điều tức dưỡng thương đi.

Không ngờ Lệ Châu đứng cạnh đó đã lên tiếng nói:

- Âu Gia Dương, việc của sứ giả đã xong rồi, khỏi cần phải lý tới y!

Nói xong, nàng đi tới cạnh Vưu Thất, bỗng đổi giọng lạnh lùng nói tiếp:

- Vưu lão thất đây là người tự mang thân đến tận cửa gây hấn, như vậy không thể trách được Nhất Thống Giáo chúng ta ra tay ác độc.

Năm xưa khi Quá Thiên Tinh giương danh trên giang hồ, có lẽ lúc ấy Lệ Châu chưa ra đời, tất nhiên y vẫn tự phụ không thể tưởng tượng được. Lúc này y bị thương rất nặng mà vẫn không chịu mất sĩ diện, nghe thấy Lệ Châu nói như thế, y từ từ ngẩng đầu lên, mồm y vẫn còn dính máu, với giọng nói rất yếu ớt đáp:

- Con nhãi kia, đừng có làm bộ làm tịch như thế. Họ Vưu này đành bỏ tính mạng chứ không bao giờ chịu mất sĩ diện.

Lệ Châu sầm nét mặt lại, quát tiếp:

- Câm mồm! Ngày hôm nay cô nương phải bắt người mất sĩ diện mới được.

Vưu Thất gượng đáp:

- Con nhãi kia, người đừng có nằm mơ!

Trong lúc y trả lời thì máu bầm ở trong bụng lại trào ra, trong thật thảm tuyệt trần gian, khiến ai cũng không muốn nhìn tâm nhin. Lệ Châu mới nguôi cơn giận, trầm giọng nói tiếp:

- Quá Thiên Tinh, hiện giờ có ba con đường cho người đi.

Âu Dương Siêu nghe thấy Lệ Châu nói như vậy, liền nghĩ thầm:

"Người ta đã bị thương thảm hại như vậy mà còn lại bắt người ta đi ba con đường gì nữa?"

Vưu Thất mở hé mắt ra, mồm mấp máy, nhưng không còn hơi sức mà nói tiếp.

Lệ Châu lại lớn tiếng nói:

- Con đường thứ nhất, là người phải tuyên thệ suốt đời quy phục bổn giáo, bổn phó giáo chủ sẽ chữa thương cho người.

Nói tới đó, nàng ngừng giây lát, hai mắt nhìn thẳng vào Vưu Thất để chờ trả lời.

Lúc ấy sắc mặt của Vu Thát càng nhợt nhạt thêm, mồm tuy không nói được nhưng mặt nhăn nhó, cứ nghiêng răng mím môi, đủ thấy đau lòng khôn tả.

Lệ Châu vẫn thủng thẳng nói tiếp:

- Đường thứ hai, nếu người không muốn vào bốn giáo, bốn phó giáo chủ cũng không muốn cưỡng ép nhưng phải thề độc khi ra khỏi Sao Hồ, đi tới đâu cũng phải tuân theo mệnh lệnh của bốn giáo mà hành sự, nếu có việc gì thì người không được trái lệnh.

Vu Thát người đang co rúm, nghe thấy Lệ Châu nói như thế liền rùng mình một cái, hình như y chỉ muốn giơ chưởng lên đấu thí mạng với đối phương một phen mới hả dạ. Nhưng lúc này y bị thương nặng như thế, sắp chết tới nơi rồi, còn hơi sức gì mà đấu thí mạng nữa. Chỉ trông đôi mắt nẩy lửa của y cũng đủ biết ý muốn của y như thế nào.

Lệ Châu lại đổi giọng và nói tiếp:

- Đường thứ ba, theo quy luật của bốn giáo thì bất cứ ai xâm nhập cấm địa, khinh thường bốn giáo, là sẽ bị chặt đầu lẩn chân tay, đem treo ở gần Sao Hồ để cảnh cáo những kẻ khác và cũng để cho chúng biết hễ xâm nhập cấm địa của bốn giáo là bị phân thân như chúng thế đấy.

Không ngờ Quá Thiên Tinh tự cảm thấy nội thương của mình quá nặng, đau đớn chịu không nổi, chỉ mong được sớm chết để thoát nạn, nên y đang ngồi đột nhiên bắn tung lên trên cao, rồi kéo hết gân cổ gào lên, tiếng kêu của y tựa như lang hú vượn khóc:

"Cho chém giết tha hồ?"

Y chưa nói dứt thì đã rớt xuống đất và thất khiếu chảy máu ra, chết tốt.

Vu Thát đã chết mà Lệ Châu không hề động lòng thương tiếc chút nào, trái lại còn giơ tay ra hiệu cho thiếu phụ áo đen mà bảo rằng:

- Đem xác y ra phân thân, treo ở các trại quanh Sao Hồ để cho những kẻ tự phụ trông thấy.

Nói xong, nàng quay lại nói với Âu Dương Siêu rằng:

- Âu Gia Dương, Hạo Thiên Thần Công của sứ giả quả thật là khác thường. Một ngày kia, thế nào phó giáo chủ cũng lãnh giáo môn Hạo Thiên Thần Công ấy.

Âu Dương Siêu nghe nói cứ ngẩn người ra nhìn nàng chứ không biết nói năng như thế nào cho phải. Lệ Châu thấy thế tùm tùm cười và hỏi tiếp:

- Sao sứ giả cứ đứng ngẩn người ra như thế làm chi. Vừa rồi tôi nói lãnh giáo đó là chỉ muốn so tài với sứ giả đấy thôi, nếu đấu thật sự tôi không đến nỗi tầm thường như Vu Thát đâu.

Âu Dương Siêu vẫn ngẩn người ra không trả lời, nhưng trong bụng thì nghĩ thầm:

"Công lực của cô nương như thế nào, bữa nọ ở trên Hoàng Hạc lầu, Âu Dương Siêu này đã lãnh giáo qua rồi, cũng chẳng hơn được Vu Thát là bao".

Nghĩ tới đó, chàng cười một cách ngớ ngẩn để miễn cưỡng che lấp sự giả dối của mình, và đáp:

- Võ công của phó giáo chủ cái thế, tôi đấu sao được với phó giáo chủ cơ chứ. Hi... hi...

Lệ Châu lại tũm tũm cười và nói tiếp:

- Tôn chỉ của bốn giáo là khiến cho võ lâm nhất thống, như vậy thể nào cũng phải thống nhất võ lâm cho kỳ được. Muốn nhất thống võ lâm thì phải biết hết các võ công tuyệt học của các môn phái. Ngay cả Hạo Thiên Thần Công sứ giả cũng vậy, cũng may sứ giả đã gia nhập bốn giáo rồi, không sớm thì chày, tôi thể nào cũng học hỏi được. Thôi ai đi giữ chức vị của người ấy, và nên nhớ hai tiêu cấm kỵ đấy nhé.

Nói xong, nàng phất tay áo một cái rồi cùng mấy thiếu nữ kia quay mình đi luôn.

Lúc ấy Nhạc Lâm nói với Tử Tu rằng:

- Tổng trại chủ, chúng ta đi đôi.

Tử Tu liền nói với Âu Dương Siêu rằng:

- Gia Dương, Tàng Chân lâu quan trọng lắm hiền điệt phải coi trọng mới được.

Lời nói đó rõ ràng ông ta bảo Âu Dương Siêu phải hội ý, chàng chầu môi đáp:

- Sư thúc cứ yên trí, việc gì đã có cháu đây, không sao đâu.

Chàng nói xong, liền chạy thẳng về phía Tàng Chân lâu.

Lúc ấy trời đã hoàng hôn, Âu Dương Siêu vừa tới nơi thì cửa lâu đã hé mở, có hai giáo chúng của Nhất Thống Giáo ra nghênh đón và cùng giở chéo tay lên chào và nói:

- Đệ tử phụ trách quét dọn Tàng Chân lâu ra nghênh đón sứ giả.

Âu Dương Siêu đột nhiên trông thấy hai người đó phải ngăn người ra và bụng bảo dạ rằng:

“Thì ra Lệ Châu phái hai tên này để canh chừng ta”.

Nhưng chàng chỉ đưa mắt liếc nhìn chúng một cái rồi cười thầm, vì chàng chỉ xem đôi mắt của chúng cũng biết công lực của chúng không lấy gì làm cao siêu, rồi chàng giả bộ mỉm cười và đáp:

- Tất cả tục lệ đều miễn hết. Lão vất vả suốt cả ngày rồi, hai người cũng nên đi nghỉ đi.

Nói xong, chàng lớn bước đi vào trong lâu, thấy cửa lâu có treo một tấm bảng đề: “Tàng Chân trọng địa, ai tự tiện xâm nhập sẽ bị tử”. Hai người nọ thấy vậy đồng thanh đáp:

- Thưa sứ giả trên lâu là cấm địa của bốn giáo, dưới lâu là tĩnh thất nghỉ ngơi của sứ giả, xin mời sứ giả ngừng chân ở nơi đây.

Âu Dương Siêu vẫn chưa ngừng bước, mồm thì nói:

- Ủa! Cả ta là người canh lâu cũng không được đi lên hay sao?

Hai đệ tử vội đáp:

- Không phải thế!

Âu Dương Siêu giả bộ không hiểu, vội hỏi tiếp:

- Thế là nghĩa lý gì?

- Chỉ có phát hiện cái gì khả nghi, hoặc có người xâm nhập thì người canh gác mới không bị hạn chế lên lâu.

- Đến lúc đó, ta không biết tình hình ở trong lâu ra sao thì biết làm sao mà canh gác nổi. Việc này không việc gì đến các người, nếu phó giáo chủ có hỏi thì do ta phụ trách hết.

Hai tên lâu la của Nhất Thống Giáo thấy chàng nói rất có lý đành phải vâng vâng dạ dạ, nói:

- Sứ giả nói rất phải, tĩnh thất ở dưới lầu, anh em tiểu nhân đã quét dọn rồi, sứ giả xem rồi nên xuống tĩnh thất nghỉ, xin lỗi thuộc hạ không thể dẫn đường cho sứ giả lên lầu.

- Các người cứ yên tâm, nếu lần này có mất mát gì đều do ta chịu trách nhiệm hết, chứ không dám để cho hai vị bị liên lụy đâu

Chàng bảo hai tên giáo chúng đi rồi, rồi từ đáy lầu xem xét lên đến trên tầng thượng. Chàng thấy lầu này kiến trúc không có gì là đặc biệt hết, mỗi một tầng để một ít quây sắt trông rất chọc mắt, có lẽ trong những quây sắt đó có thể nào cũng có để những vật báu hoặc bí bốn lợi khí, vật hãn hữu và rất quan trọng của Nhất Thống Giáo. Vì là ban ngày, chàng không tiện mở những hòn đá ra xem, sợ người khác trông thấy, nên chàng chỉ xem qua loa một chút rồi xuống dưới lầu trở về tĩnh thất của mình. Chàng không dám đi ngủ, chỉ ngồi trên giường vận công hành khí đả tọa điều tức thôi!

Âu Dương Siêu từ sáng tới giờ chưa được nhàn rồi lúc nào, và phải đấu mấy trận nên cũng cảm thấy mệt nhọc thật sự. Chàng ngồi đả tọa hơn một trống canh, đang định chạy lên lầu thì bỗng nghe có tiếng gió lướt qua bên hông, tiếng gió động ấy rất khẽ.

Nếu là người khác thì không sao hay rõ, nhưng chàng có phải là người tầm thường đâu, nhất là trong lúc đả tọa xong, tai lại càng thính thêm nên chàng e có người đã xâm nhập chốn cấm địa này.

Chàng giạt mình kinh hãi, biết công lực của người cao siêu lắm nên không dám chậm trễ, cứ ngồi yên như thế vận chân khí phi thân lên, xuyên qua cửa sổ như tàu lá, nhanh như điện chớp phi ra bên ngoài.

Nhưng khi ra tới bên ngoài, chàng không thấy một bóng hình nào hết. Chàng liền lên lầu, chỉ tung mình một cái đã lên tới cửa sổ ở tầng thứ nhất.

"Bộp, bộp".

Một tiếng kêu rất giòn đã nổi lên ở dưới sân chỗ mình vừa đứng. Chàng không kịp suy nghĩ, lại nhảy xuống chỗ đó. Bỗng có tiếng kêu "xoẹt" như tiếng xé vải, một cái bóng người màu tím hồng lướt qua nhanh như sao sa tiến thẳng ra ngoài trang mà không hề ngừng bước.

Dưới ánh sáng trăng, chàng trông thấy rõ ràng liền đuổi theo người đó ngay. Không ngờ người đó hình như đã biết có người đuổi theo, nên tung mình một cái đã nhảy ra ngoài xa ba trượng, và tốc độ của người đó nhanh khôn tả, khinh công của Âu Dương Siêu nhanh như thế mà vẫn không sao đuổi kịp.

Hai người cứ cách nhau hoài như vậy. Chàng muốn vượt qua người nọ cũng không phải là chuyện dễ.

Cái bóng tím hồng vừa ra khỏi Liễu Âm Hoa Minh trang chạy thẳng về phía bãi cát ở bờ hồ.

Lúc ấy đáng lẽ chỗ đó không phải là nơi canh gác của Âu Dương Siêu nữa, chàng có thể quay trở lại được rồi, để mặc cho người kia đi. Nhưng chàng tới Liễu Âm Hoa Minh trang

này chưa hề biết nơi đây ra sao, nên cũng muốn biết rõ hết tình hình của bốn trang, nên gặp việc này khi nào chịu buông tay. Vì vậy chàng cũng không muốn làm kinh động tới người khác, cứ lảng lạng đuổi theo cái bóng hồng kia thôi.

Khinh công của hai người đều thuộc vào hạng thượng thặng nên nhanh không thể tưởng tượng được, chỉ thoáng cái đã tới bờ hồ chỗ bụi lau ở phía sau trang rồi.

Người chạy ở phía trước tiến thẳng vào trong bụi lau, tựa như một con chim cất. Y đi ở trên những ngọn lau mà không một cây lau nào bị dẹp xuống cả, đủ thấy khinh công của y lợi hại như thế nào rồi. Âu Dương Siêu sợ đối phương chạy vào trong bụi lau rậm rạp này rồi, nếu lẫn trốn thì khó mà bắt nổi. Chàng lại sợ đối phương đã xếp đặt sẵn thuyền ở đó mà chàng thì không giỏi bơi lội, như vậy có phải là công cốc không? Nên chàng giở hết công lực ra đuổi theo tiếp. Ngờ đâu khi chàng đi ở trên ngọn lau thì có tiếng cành lá kêu ào ào chứ không nhẹ nhàng như người nọ. Âu Dương Siêu ngạc nhiên vô cùng, bụng bảo dạ rằng:

"Không ngờ thân pháp của đối phương lại nhanh như thế, khinh công cao siêu tuyệt vời, phen này ta đến phải chịu thua đối phương chứ không sao đuổi theo được nữa."

Nghĩ đoạn, chàng liền kêu ủa một tiếng thì đằng xa đã có tiếng cười nhạt vọng tới. Tiếng đó tuy rất khẽ nhưng trong đêm khuya canh vắng thì chàng nghe rất khẽ. Chàng nháy mắt về phía có tiếng cười ấy, khẽ quát hỏi:

- Ai đó?

Bóng người ưa hồng đã ở trong bụi lau khẽ đáp:

- Kêu la om sòm làm chi. Người muốn gọi linh tôn, tướng của của Liễu Âm Hoa Minh trang ra đây vây đánh ta hay sao?

Nghe giọng nói, chàng đã biết đối phương là đàn bà, tiếng y rất khẽ nhưng nghe rất êm tai và nghe tiếng nói, chàng cũng biết đối phương có công lực rất cao siêu.

Âu Dương Siêu cũng không muốn làm kinh động đến người trong Nhất Thống Giáo. Vì vậy chàng cũng trả lời rất khẽ rằng:

- Cứ yên tâm, bạn có thể thoát được hai bàn tay của mỡ thì dù Liễu Âm Hoa Minh trang này có thiên binh vạn mã cũng không sao ngăn cản nổi bạn. Nhưng tôi cũng phải nhắc nhở bạn một câu, bạn muốn thoát khỏi hai bàn tay của tôi, có lẽ còn khó hơn là thoát khỏi thiên binh vạn mã trăm bội.

Lúc ấy chàng đã tiến tới gần người nọ, tuy nơi đó ánh sáng trăng không chiếu tới, nhưng mắt chàng rất sáng và chàng đã trông thấy đối phương là một thiếu nữ rất xinh đẹp, hai mắt lóng lánh ngũ quan chỉnh tề, mình mặc áo võ trang màu tím hồng, đầu cũng đội cái khăn màu ấy.

Thiếu nữ mặc áo màu hồng ưa thấy nội lực của Âu Dương Siêu thâm hậu như vậy cũng phải kinh ngạc, vội kêu ủa một tiếng, rồi đáp:

- Thật không ngờ...

Âu Dương Siêu không biết nàng ta định ám chỉ vấn đề gì, lại trầm giọng nói tiếp:

- Đêm khuya xâm nhập Sao Hồ, lại vào nơi cấm địa làm gì thế. Xin nói cho tại hạ biết đi.

Thiếu nữ nọ ngấm nhìn Âu Dương Siêu một hồi rồi thủng thẳng đáp:

- Chớ có hỏi tôi trước. Chẳng hay bạn là đệ tử của ai, môn phái nào? Chẳng hay tới Sao Hồ này nằm vùng làm chi?

Âu Dương Siêu nghe xong cả kinh, vội bụng bảo dạ rằng:

"Nguy tai!"

Thì ra chàng nghe thấy thiếu nữ ấy bảo mình nằm vùng, lại tưởng nàng là người của Liễu Âm Hoa Minh trang và tưởng nàng đã biết rõ hành tung của mình rồi. Vì vậy chàng mới nổi sát khí và nghĩ thầm:

"Không diệt thiếu nữ này thì có lẽ mình sẽ bị lộ tẩy mất."

Nghĩ vậy, chàng liền tiến lên, khẽ quát hỏi tiếp:

- Ngấm ngấm lén vào Sao Hồ xem trộm bí mật của người ta, trái lại còn tra hỏi lai lịch của người ta, thế là nghĩa lý gì?

Thiếu nữ nọ sầm nét mặt lại, khẽ quát hỏi tiếp:

- Đứng yên! Người muốn gì?

- Ta muốn cho cô nương biết Liễu Âm Hoa Minh trang này không phải là chùa miếu thường mà để cho cô nương muốn đi thì đi muốn tới thì tới đâu.

- Ôi? Nói hăng thật!

- Hãy coi thế công của ta!

Trong khi đôi bên vẫn đáp thì Âu Dương Siêu đã giơ tay ra tấn công liền. Không ngờ thiếu nữ ấy đã không chống đỡ, chỉ xoay người một cái đã ra ngoài xa bảy thước. Âu Dương Siêu thấy vậy cũng phải khen ngợi thầm, thân pháp nhanh thật, khinh công như vậy quả thật lợi hại.

Thì ra thân pháp của thiếu nữ ấy như một cái bóng ma, không những không có tiếng động mà xuyên đi xuyên lại trong bụi lau mà những cành lau không hề phát ra tiếng động này cả. Khinh công lợi hại đến như thế, khiến chàng cũng không thể tưởng tượng được. Chàng tự biết mình không làm nổi như thế, vì vậy chàng không muốn để cho đối phương tẩu thoát, nên chàng phải đuổi cho kỳ được mới thôi. Chàng thấy thế công của mình đánh hụt, không do dự gì hết lại tấn công lần thứ hai, mồm thì khẽ hỏi:

- Cô nương muốn đào tẩu ư?

Ngờ đâu thiếu nữ đó không trả lời và cũng không muốn chống đỡ, cứ tránh né chơi trò ú tim với chàng thôi. Chàng tức giận chỉ muốn một chưởng đánh chết nàng mới hả dạ. Nhưng khinh công của thiếu nữ đó quá quái dị, nên chàng không làm gì nổi nàng ta. Chàng tấn công luôn mười thế mà cũng không sao đánh trúng được. Chàng bỗng nghĩ ra một kế, liền, thất thanh nói:

- Nguy tai? Có lẽ ta đã trúng phải kế diệu hổ ly sơn của nàng rồi.

Thiếu nữ nghe nói liền cười nhạt và khẽ đáp:

- Tiểu tử, đã muộn rồi, người tưởng ta sợ người sao?

Nói xong, nàng không tránh né nữa, phất bay tay áo lên, liền cởi một cái khăn tía hồng ở ngang lưng ra phản công luôn. Chỉ một thế khăn lụa ấy những cây cỏ lau đã bị phạt mất một mảng lớn và còn nhằm bả vai của Âu Dương Siêu đánh xuống.

Bắt buộc Âu Dương Siêu phải nhảy lên cao hai trượng và chàng đoán không sai vội chạy thẳng vào trong trang. Đó không phải là chàng sợ địch không nổi thiếu nữ ấy, mà sợ Tàng Chân lâu bị mất mát. Chả lẽ chàng lại trung thành với Nhất Thống Giáo hay sao? Điều đó cũng không phải, chẳng qua chàng mới tới Sao Hồ, chưa dò la ra việc gì, nếu để Tàng Chân lâu thất thố thì mình làm sao mà lấy được lòng tin của Lệ Châu. Nếu không được nàng tín nhiệm thì làm sao mà ở trong Liễu Âm Hoa Minh trang này nữa. Như vậy có phải những việc làm trước của mình thành ra công cốc không. Vì thế mà chàng mới không muốn ở lại bắt cho được thiếu nữ này nữa. Ngờ đâu chàng định quay trở về trang thì đã bị thiếu nữ dùng cái khăn lụa kia múa thành một cái vòng kinh lực bao vây chàng và không để cho chàng thoát thân.

Âu Dương Siêu lòng nóng như thiêu, liền thò tay vào lấy Truy Hồn bảo kỳ ra định tấn công vài ba thế, đánh cho nàng nọ bỏ chạy rồi sẽ quay trở về Tàng Chân lâu..

Chàng bỗng thấy một cái bóng trắng, người chưa tới mà tiếng đã lới trước:

- Giặc cỏ ở đâu mà dám tới Sao Hồ quấy nhiễu thế?

Âu Dương Siêu mừng rỡ vô cùng khẽ nói:

- Chị Băng Dung ấy à? Tôi giao người này cho chị.

Có lẽ cái bóng trắng đó là Băng Dung. Băng Dung liền phất tay áo xông lại tấn công thiếu nữ áo hồng mềm thì la lớn:

- Tang sư thúc sắp tới nơi chẳng lẽ chúng ta trúng phải kế điệu hổ ly sơn của y thị cũng nên, hiền đệ mau về Tàng Chân lâu đi.

Thiếu nữ nọ múa cái khăn lụa nhằm đầu vào mặt của Băng Dung quét xuống, mềm thì giận dữ quát:

- Con nhãi vô tri này hãy tiếp một thế khăn này của bốn cô nương.

Lúc ấy Âu Dương Siêu không dám trì hoãn vội dặn Băng Dung rằng:

- Chị Băng Dung cẩn thận nhé.

Nói xong, chàng quay mình trở về Hoa Minh trang, bỗng thấy hai cái bóng đen cao lớn vạm vỡ ở trong trang phi thân ra, chàng lo âu khôn cùng lại tưởng là đồng đảng của thiếu nữ nọ liền xông lên nghênh đón.

Lúc ấy chàng lại nhận thấy việc canh gác lâu báu là việc nhỏ của chàng, chỉ sợ đối phương ba người liên tay hợp đánh thì Băng Dung chịu sao nổi. Nên chàng định kết liễu hai người này đã rồi hãy quay trở về Tàng Chân lâu sau. Nhưng khi tới gần chàng mới yên tâm và lớn tiếng nói:

- Nhạc lão đường chủ và Tang sư thúc mau đi tiếp ứng chị Băng Dung đi.

Tử Tu lo Âu hỏi:

- Tại sao hiền điệt lại tự tiện rời khỏi cấm địa, Tàng Chân lâu mới là nơi trọng trách của hiền điệt.

Nhạc Lâm cũng nói:

- Âu Gia Dương thật là sơ ý quá!

Âu Dương Siêu có vẻ không vui, nhưng lúc này chàng không tiện cãi lại liền quay người tiến thẳng về Tàng Chân lâu, chàng đi nhanh như điện chớp. Chỉ trong nháy mắt chàng đã tới trước cửa lâu, liền thở hắt ra một cái và kêu thầm:

"Nguy tai?"

Chàng thấy cửa lâu mở rộng, trên cầu thang có hai người nằm, đúng là hai tên ghênh đón mình khi nãy. Lúc này chàng không kịp xem kỹ liền chạy thẳng ngay vào trong lâu. Chàng thấy tầng dưới không có gì khác lạ, nhưng lên tới tầng thứ hai thì chắn song sắt đã khóa kỹ bây giờ đã mở toang.

Âu Dương Siêu đang định lên trên lầu thì đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu ùm trên lầu hai có ánh sáng lửa loe ra tiếp theo đó lại có tiếng người kêu ối chà nghe rất thảm khốc khiến ai nghe thấy cũng phải rùng rợn.

-- o O o --